

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง เรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มในสถานรับเลี้ยงเด็ก บ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีลำดับขั้นตอนการวิจัยและผลโดยสรุปดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง เรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มตั้งแต่แรกเกิด -18 เดือน ในสถานรับเลี้ยงเด็ก บ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. หลังการทดลองใช้โปรแกรมฯ ผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กมีคะแนนความรู้ความเข้าใจสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. หลังการทดลองใช้โปรแกรมฯ ผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กมากกว่าร้อยละ 80 มีทักษะการปฏิบัติงานอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกสูงกว่าก่อนอบรม
3. หลังการทดลองใช้โปรแกรมฯ ผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กมากกว่าร้อยละ 80 มีความพึงพอใจมากต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ

วิธีดำเนินการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

- ขั้นที่ 1. การสร้างโปรแกรมฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง เรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มในสถานรับเลี้ยงเด็ก บ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ขั้นที่ 2. การทดลองใช้โปรแกรมฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง เรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มในสถานรับเลี้ยงเด็ก บ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขั้นที่ 3. การปรับปรุงและนำเสนอโปรแกรมฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริงเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มในสถานรับเลี้ยงเด็ก บ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขั้นที่ 1. การสร้างโปรแกรมฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริงเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มในสถานรับเลี้ยงเด็ก บ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีลำดับขั้นตอนสรุปได้ดังนี้

1.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสาร หลักการ จากเอกสาร งานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารก

1.2 สัมภาษณ์เบื้องต้นเกี่ยวกับผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เรื่องความรู้เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารก เพื่อศึกษาว่าผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กต้องการหาความรู้ในเรื่องใดเป็น

1.3 นำข้อมูลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกที่พบว่า ผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กมีความต้องการที่จะเรียนรู้มาสร้างเป็นกรอบแนวคิดในการฝึกอบรม ประกอบด้วยเนื้อหา จำนวน 32 เรื่อง เพื่อให้ใช้ในการฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง เรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มในสถานรับเลี้ยงเด็ก บ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.4 สร้างโปรแกรมการฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริงเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มในสถานรับเลี้ยงเด็ก บ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประกอบด้วยหลักการของโปรแกรมฯ วัตถุประสงค์ กลุ่มเป้าหมาย สาระสำคัญของโปรแกรมฯ การดำเนินกิจกรรมในโปรแกรมฯ ระยะเวลาการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ และการประเมินผลการใช้โปรแกรมฯ

ขั้นที่ 2. การทดลองโปรแกรมการฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง เรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มในสถานรับเลี้ยงเด็ก บ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีขั้นตอนดำเนินการสรุปได้ดังนี้

2.1 ระยะเวลาการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

2.1.1 การคัดเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ในสถานรับเลี้ยงเด็ก บ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2542 ทั้งหมด 14 คน

2) กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ให้การเลี้ยงดูเด็ก โดยการเลือกแบบเจาะจงเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กกลุ่มวัยก่อนอนุบาลทั้งหมดในปี 2542 จำนวน 14 คน เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กกลุ่มวัยก่อนอนุบาลทั้งหมด เนื่องจากเป็น

บุคลากรที่จะต้องทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กกลุ่มวัยทารก และปฏิบัติงานโดยไม่เคยได้รับการศึกษา และฝึกอบรมเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มมาก่อน

2.2 ระยะเวลาทดลองโปรแกรมฯ มีขั้นตอนดำเนินการสรุปได้ดังนี้

2.2.1 ก่อนดำเนินการทดลองใช้โปรแกรม ใช้เวลา 1 สัปดาห์ ระหว่างวันที่ 4 – 8 ตุลาคม 2542 ผู้วิจัยประชุมชี้แจงโปรแกรมการฝึกอบรมและทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจก่อนการทดลองโปรแกรมฯ

2.2.2 ดำเนินการทดลองใช้โปรแกรม ตั้งแต่วันที่ 11 ตุลาคม – 3 ธันวาคม 2542 รวมทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ โดยแบ่งเนื้อหาของอบรมในแต่ละสัปดาห์ ดังนี้

วันที่ 1-4 ให้ความรู้ ทักษะการฝึกปฏิบัติงานแก่ผู้ให้การเลี้ยงดูเด็ก โดยการสาธิตการใช้สื่อต่าง ๆ การฝึกปฏิบัติจริง

วันที่ 5 ให้ความรู้และทักษะ โดยการสาธิต อภิปราย แสดงความคิดเห็น ทำกิจกรรมร่วมกับผู้ปกครอง

2.3 ระยะเวลาหลังทดลองใช้โปรแกรมฯ มีขั้นตอนดำเนินการสรุปได้ดังนี้

2.3.1 ผู้เข้ารับการอบรมทดลองปฏิบัติจริงกับเด็กวัยทารก ใช้เวลา 3 วัน ผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กได้ทำกิจกรรมการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกตามความรู้และทักษะที่ได้รับการฝึกอบรม

2.3.2 ทดสอบความรู้ความเข้าใจสอบฉบับเดิมนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูล

2.3.3 ขอความร่วมมือผู้ปกครองที่เข้าร่วมในโปรแกรมการฝึกอบรมเพื่อประเมินความเหมาะสมของโปรแกรม นำผลการทดลองฝึกปฏิบัติมาสรุป อภิปราย และเสนอแนะ เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปปฏิบัติต่อไป

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอผลการวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 3 ตอนสรุปดังนี้

2.4.1. เปรียบเทียบผลการสอบความรู้ความเข้าใจเรื่องอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารก เป็นกลุ่มก่อนและหลังการฝึกอบรม วิเคราะห์จากผลการเปรียบเทียบโดยใช้ค่า t - test

2.4.2 วิเคราะห์ข้อมูลจากผลการสำรวจพฤติกรรมกรรมการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกของผู้ให้การเลี้ยงดูเด็ก โดยหาค่ามัธยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมาย

2.4.3. ประเมินผลจากการประเมินตนเองของผู้เข้ารับการฝึกอบรม วิเคราะห์โดยคำนวณหาค่ามัธยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมาย

2.4.4. ประเมินผลจากข้อมูลแบบสอบถามความพึงพอใจ และความคิดเห็นของผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กและผู้ปกครอง ที่มีต่อความร่วมมือในโปรแกรมการฝึกอบรมโดยใช้เกณฑ์คำนวณหาค่ามัธยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เชลี่ยความสัมพันธ์ กับความหมาย

ขั้นที่ 3. การปรับปรุงและนำเสนอโปรแกรมการฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง เรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มในสถานรับเลี้ยงเด็ก บ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีลำดับขั้นตอนสรุปได้ดังนี้

3.1 นำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ผลการทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กหลังการใช้โปรแกรม ฯ ผลการวิเคราะห์การสำรวจพฤติกรรมกรรมการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารก ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองของผู้ให้การเลี้ยงดูเด็ก และผลการประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองที่เข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมในโปรแกรม ฯ และนำผลการประเมินมาปรับปรุงแก้ไข

3.2 ปรับปรุงแก้ไขตามประเด็นที่วิเคราะห์และนำเสนอโปรแกรมฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็ก โดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริงในสถานรับเลี้ยงเด็ก บ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฉบับสมบูรณ์

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง เรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่ม ในสถานรับเลี้ยงเด็ก บ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง เรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกแรกเกิด -18 เดือน เป็นกลุ่มในสถานรับเลี้ยงเด็กบ้านเด็กจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หลังจากดำเนินการทดลองใช้โปรแกรมในการวิจัยครั้งนี้แล้วสามารถสรุปและอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้ได้ผลเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ทำให้ได้โปรแกรมการฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มแรกเกิด -18 เดือน ในสถานรับเลี้ยงเด็กอย่างมีประสิทธิภาพและมีความเหมาะสมในเชิงเนื้อหา ผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจและมีทักษะในการเลี้ยงดูเด็กวัยทารก หลังจากที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมและมีความพึงพอใจในโปรแกรมการฝึกอบรมในเกณฑ์พึงพอใจมาก ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรม และเนื้อหาที่จัดขึ้นได้ตอบสนองความต้องการและไม่ทำให้ผู้เข้าร่วมโปรแกรมเกิดความกังวลใจเมื่อต้องมีการทดสอบเพราะการวิจัยครั้งนี้ใช้เทคนิคในการฝึกอบรม ขณะปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง (on- the- job training) สอดคล้องกับแนวคิดของ ยุพดี มานะภักดี (2534) ที่กล่าวว่าการจัดฝึกอบรมบุคลากรนั้น องค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งในการนำไปสู่เป้าหมายของการฝึกอบรม คือการเลือกใช้วิธีการฝึกอบรมได้ถูกต้องเหมาะสมตามลักษณะของงาน ความชำนาญหรือทักษะของวิทยากร อาจกล่าวได้ว่าวิธีการฝึกอบรมจะเป็น

เครื่องมือที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่ต้องการได้ แต่วิธีการฝึกอบรมแต่ละวิธีย่อมให้ผลที่ต่างกัน

2. ผู้วิจัยสังเกตพบว่า ผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กที่เข้าร่วมโปรแกรมการฝึกอบรมมีความตั้งใจที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ส่งผลให้ผู้เลี้ยงดูเด็กมีความรู้ความเข้าใจตลอดจนทักษะในการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาเด็กวัยทารกเป็นกลุ่ม อยู่ในเกณฑ์ดี อาจกล่าวได้ว่า นอกจากที่จะเลือกวิธีการฝึกอบรมที่เหมาะสมแล้ว การผสมผสานเทคนิควิธีสอนหลายวิธี วิธีการฝึกอบรมที่ให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นศูนย์กลาง เรียนรู้ด้วยการกระทำด้วยตนเอง เช่น การใช้กรณีตัวอย่าง การแสดงละคร การใช้เกม การสร้างสถานการณ์จำลอง ตลอดจนการเตรียมสื่อและเอกสาร เป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

3. หลังจากเสร็จสิ้นการทดลองใช้โปรแกรม ผู้วิจัยได้ติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กวัยทารกและที่เข้าร่วมโปรแกรม จากการสอบถามผู้ปกครอง ผู้เข้าร่วมโปรแกรมและผู้ที่เกี่ยวข้องกับสถานรับเลี้ยงเด็กบ้านเด็กสุขภาพ พบว่าหลังการฝึกอบรมผู้เข้ารับการอบรมมีความมั่นใจในการปฏิบัติงานกับเด็กตามวิธีการที่ได้รับการสาธิตและการทดลอง และผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กยังอุทิศตนให้กับงานและแสวงหาความรู้เพิ่มเติม นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กเห็นความสำคัญของการให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมร่วมกับเด็ก สอดคล้องกับงานวิจัยของ Glinsky (1995) และสุนันทา กิจสุวรรณ (2534) ที่ค้นพบจากงานวิจัยว่า หลังจากการฝึกอบรม ผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กมีสมรรถภาพด้านการปฏิบัติ โดยนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมทุกเนื้อหาไปใช้สอนหรือปฏิบัติกับเด็ก หัวหน้าศูนย์พอใจในการปฏิบัติงานและมีสมรรถภาพทางด้านการเป็นแบบอย่างได้เป็นอย่างดี

4. ขณะทดลองใช้โปรแกรมการฝึกอบรม พบว่าโปรแกรมนี้เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกับผู้ให้การเลี้ยงดูเด็ก ส่งผลให้เกิดความร่วมมือที่ดีจากผู้ปกครองและผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารก ปฏิบัติกับเด็กวัยทารกได้ถูกต้องตามหลักการและทฤษฎีได้ดีขึ้น และสร้างความพึงพอใจให้กับผู้ปกครองที่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในครั้งนี้ อีกทั้งทำให้ผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กเกิดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานอย่างเข้มแข็ง

5. การทำงานวิจัยครั้งนี้ มีความจำกัดในเรื่องเวลา คือ ผู้วิจัยใช้เวลาในช่วงระหว่างการพักรับประทานอาหารและพักผ่อนของผู้ให้การเลี้ยงดูเด็ก ทั้งนี้เพราะผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กต้องปฏิบัติหน้าที่ในการทำงาน และใช้เวลาฝึกอบรมเพียง 1 ชั่วโมงครึ่ง เป็นเวลาเดียวกันตลอด 8 สัปดาห์ การอบรมบุคลากรในช่วงเวลานี้ส่งผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กบ้าง แต่ทางผู้บริหารบ้านเด็กสุขภาพ ได้ให้ความอนุเคราะห์จัดผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม

ปฏิบัติหน้าที่แทน และบางครั้งได้นำเด็กวัยทารกมาร่วมกิจกรรมการฝึกอบรมด้วย ทำให้การปฏิบัติ การเลี้ยงดูเด็กวัยทารกในช่วงเวลาดังกล่าวไม่ได้ถูกกระทบกระเทือนแต่อย่างใด

6. การทำงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ ในด้านการนำไป ใช้กับเด็กกลุ่มอายุที่ใกล้เคียง โดยใช้ความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมโปรแกรมการฝึกอบรมครั้งนี้ไป ประยุกต์ใช้กับการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยเตาะแตะที่มีวัยใกล้เคียงกับวัยทารก

7. การทำงานวิจัยครั้งนี้ส่งผลให้ผู้ปกครองที่เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการอบรมเลี้ยงดู และให้การศึกษา ช่วยให้ผู้ปกครองมีโอกาสได้ส่งเสริมการเรียนรู้ของลูกและได้มีโอกาสสังเกต พฤติกรรมของลูก กล่าวคือช่วงเวลาที่ผู้ปกครองใช้เล่นหรือทำกิจกรรมร่วมกับลูกมีอยู่หลายช่วงเวลา เช่น ก่อนนอนของทุกวันและวันเสาร์อาทิตย์ทั้งวันและช่วงเวลานั่งรถมาส่งบุตรเข้าสถานรับเลี้ยงเด็ก และมารับในตอนเย็นเป็นต้น ช่วงเวลาดังกล่าวจึงเหมาะสมมากสำหรับผู้ปกครองที่ไม่มีเวลากับเด็ก สอดคล้องกับ บุญยารัส อ่อนน้อมพันธ์ (2537) ที่ได้กล่าวว่า ช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงเวลา ที่ผู้ปกครองจะให้ความรู้กับเด็กด้วยการมีปฏิสัมพันธ์หรือทำกิจกรรมการเล่นร่วมกับเด็ก

8. การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและเด็กที่ผู้วิจัยสังเกตพบขณะและหลังจากการที่ ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมในโปรแกรมพบว่า ผู้ปกครองมีความใกล้ชิดกับลูกมากขึ้นโดยพบ พฤติกรรมที่แสดงออกในทางบวก ดังนี้

8.1 ผู้ปกครองรู้จักให้กำลังใจลูกในขณะร่วมกิจกรรมกันด้วยท่าทางการพูด เช่น การตบมือ การยิ้ม การลูบศีรษะ และการพูดเช่น เก่งมาก

8.2 ผู้ปกครองส่วนใหญ่ใช้การแสดงออกด้วยท่าทางพร้อมกับการใช้วาจาในขณะ ที่ร่วมกิจกรรมกับลูก

9. การทำงานวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ความเชื่อถือและความเชื่อมั่นในด้ววิทยากรส่งผลให้ งานฝึกอบรมประสบผลสำเร็จไปได้ค่อนข้างสูง สอดคล้องกับ Pascal (1995) ที่กล่าวว่า การฝึกอบรมจะประสบผลสำเร็จปัจจัยหนึ่งที่สำคัญคือ การคัดเลือกวิทยากรที่มีความรู้และทักษะ การปฏิบัติงาน ตลอดจนสามารถใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ มาชี้แนะหรือให้ความรู้ในเรื่องที่จะอบรม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มในสถานรับเลี้ยงเด็ก ควรจะได้มีการพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในวิธีการปฏิบัติงานได้ อย่างถูกต้องเหมาะสม เนื่องจากวิธีการให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกนั้น มีความละเอียดอ่อนเป็นพิเศษกว่าระดับอื่น ในปัจจุบันบุคลากรส่วนใหญ่ขาดความรู้และทักษะการปฏิบัติงานด้านการอบรม เลี้ยงดูเด็กวัยทารกโดยตรง จึงมีผลให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยนี้ไม่บรรลุผลเท่าที่ควร โดยหน่วยงาน

ที่รับผิดชอบให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กในวัยนี้ ควรเผยแพร่โปรแกรมการฝึกอบรมผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง เรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกเป็นกลุ่มในสถานรับเลี้ยงเด็กให้กับผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กทุกแห่งอย่างทั่วถึง และควรมีการนิเทศติดตามผลอย่างจริงจัง จึงจะบรรลุผลตามเป้าหมายอย่างแท้จริง

2. ข้อเสนอแนะทั่วไป

เอกสารโปรแกรมการฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารก มีข้อจำกัดหลายประการ จากตัวผู้วิจัย เกี่ยวกับระยะเวลา และจากเนื้อหาสาระที่ค่อนข้างละเอียด และเป็นเรื่องใหม่ และเป็นงานแปลจากภาษาต่างประเทศ ถ้าหากหน่วยงานหรือผู้สนใจเอกสารชุดนี้จะนำไปเผยแพร่ควรจะได้มีการศึกษาเพิ่มเติมได้จากหนังสือคำสอนวิชา 2703636 "การจัดโปรแกรมการศึกษา และการเลี้ยงดูเด็กเป็นกลุ่มสำหรับเด็กวัยทารกและวัยเตาะแตะ" ของรองศาสตราจารย์ ดร. อุดมลักษณ์ กุลพิจิตร ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จะช่วยให้โปรแกรมการฝึกอบรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กวัยทารกชุดนี้มีประสิทธิภาพและอำนวยความสะดวกแก่ผู้ศึกษาอย่างแท้จริง

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

จากการวิจัยครั้งนี้สามารถเป็นพื้นฐานในการศึกษาวิจัยในประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

3.1 ควรศึกษารูปแบบของการฝึกอบรมโดยให้นำเทคนิควิธีอื่น ๆ มาพัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรม เพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมกับรูปแบบของการพัฒนาบุคลากรของแต่ละหน่วยงาน

3.2 ควรนำวิธีการอบรมโดยการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง (on- the- job- training) ไปปรับปรุงกับการพัฒนาบุคลากรและงานที่รับผิดชอบเพื่อพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในหน่วยงานอื่น ต่อไป

3.3 ควรทำการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาโปรแกรมผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กในการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริงในระดับวัยเตาะแตะ เพื่อเพิ่มความรู้และทักษะที่จำเป็นในการทำงานให้กับผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กในระดับอายุที่สูงขึ้น